

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์อนันต์ เกตุวงศ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๑/๒๕๕๓

วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ประธานวุฒิสภาส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... มีข้อความที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ประธานวุฒิสภาได้ส่งเรื่อง ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... มีข้อความที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ลงวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นเรื่องที่เสนอโดย นายวีระชัย สุตรสุวรรณ สมาชิกวุฒิสภา กับสมาชิกวุฒิสภาจำนวน ๖๕ คน ตามหนังสือลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... มีข้อความส่วนที่เป็นสาระสำคัญที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ หรือไม่ โดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๒ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ตามคำร้องของ นายวีระชัย สุตรสุวรรณ กับสมาชิกวุฒิสภาจำนวน ๖๕ คน (ผู้ร้อง) สรุปความได้ว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... ต่อสภาผู้แทนราษฎรเป็นเรื่องด่วน เพราะเป็นเรื่องการตราพระราชบัญญัติที่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ตามหนังสือลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๒ ถึงประธานสภาผู้แทนราษฎรเพื่อเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาเป็นเรื่องด่วน สภาผู้แทนราษฎรลงมติรับหลักการร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๒ และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นพิจารณาซึ่งสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาและเห็นชอบร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๒ โดยในมาตรา ๖ เดิมของร่างพระราชบัญญัตินี้ที่คณะรัฐมนตรีเสนอมีข้อความดังนี้ “มาตรา ๖ สำนักงานศาลยุติธรรม มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับงานธุรการของศาลยุติธรรม งานส่งเสริมงานตุลาการ งานวิชาการ งานคุมประพฤติ งานบังคับคดี งานพินิจและคุ้มครองเยาวชนและครอบครัว และงานอื่นใด ทั้งนี้ เพื่อสนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้แก่ศาลยุติธรรม รวมทั้งเสริมสร้างให้การพิจารณาพิพากษาคดีและการบังคับคดีเป็นไปโดยสะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ” สภาผู้แทนราษฎรได้แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๖ ดังกล่าวโดยตัดงานคุมประพฤติ งานบังคับคดี และงานพินิจและคุ้มครองเยาวชนและครอบครัวออกไป

ต่อมาวุฒิสภาพิจารณาแล้วลงมติให้แก้ไขเพิ่มเติมบางมาตรา ในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรา ๖ วุฒิสภาได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยให้คงมาตรา ๖ แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ดังเช่นที่คณะรัฐมนตรีเสนอ สำหรับมาตรา ๗

ในส่วนที่เกี่ยวกับส่วนราชการสังกัดสำนักงานศาลยุติธรรม สภาผู้แทนราษฎรได้ตัดสำนักคุมประพฤติ สำนักบังคับคดี และสำนักพินิจและคุ้มครองเยาวชนและครอบครัวออกไป แต่วุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติม โดยให้คงสำนักทั้งสามสังกัดสำนักงานศาลยุติธรรมตามเดิม และส่งร่างพระราชบัญญัติ ๑ ให้สภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๒ ต่อมาสภาผู้แทนราษฎรไม่เห็นชอบด้วยกับการแก้ไขเพิ่มเติมของวุฒิสภา และได้มีการตั้งคณะกรรมการร่วมกันเพื่อพิจารณา และเห็นชอบตามร่างของวุฒิสภา ซึ่งวุฒิสภาเห็นชอบด้วย แต่สภาผู้แทนราษฎรมีมติเมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ ไม่เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวตามที่คณะกรรมการร่วมกันเสนอ มีผลทำให้ร่างพระราชบัญญัติ ๑ ถูกยับยั้งไว้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ (๓) ต่อมาสภาผู้แทนราษฎรได้ยกร่างพระราชบัญญัติ ๑ ซึ่งเป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินขึ้นพิจารณาใหม่ทันทีและลงมติเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ ยืนยันร่างที่ผ่านการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรด้วยคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร จึงถือว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๖ โดยมีข้อความในมาตรา ๖ ดังนี้ “สำนักงานศาลยุติธรรมมีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวกับงานธุรการของศาลยุติธรรม งานส่งเสริมงานตุลาการ และงานวิชาการ ทั้งนี้ เพื่อสนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้แก่ศาลยุติธรรม รวมทั้งเสริมสร้างให้การพิจารณาพิพากษาคดีเป็นไปโดยสะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ”

ผู้ร้องเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีข้อความซึ่งเป็นสาระสำคัญขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๕๐ ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

๑. ร่างกฎหมายเดิมที่คณะรัฐมนตรีเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่า “มาตรา ๖ สำนักงานศาลยุติธรรมมีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวกับงานธุรการของศาลยุติธรรม งานส่งเสริมงานตุลาการ งานวิชาการ งานคุมประพฤติ งานบังคับคดี งานพินิจและงานคุ้มครองเยาวชนและครอบครัวและงานอื่นใด ทั้งนี้ เพื่อสนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้แก่ศาลยุติธรรม รวมทั้งเสริมสร้างให้การพิจารณาพิพากษาคดีและการบังคับคดีเป็นไปโดยสะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ” การที่สภาผู้แทนราษฎรได้ปรับปรุงร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวโดยตัดข้อความที่ขีดเส้นใต้ ออก แสดงให้เห็นชัดเจนว่าร่างมาตรา ๖ จึงไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕

๒. งานคุมประพฤติ งานบังคับคดี และงานพินิจและคุ้มครองเยาวชนและครอบครัวนั้นเป็นงานธุรการของศาลยุติธรรมมาโดยตลอดเวลาในอดีต โดยมีตัวบทกฎหมายรองรับและมีประวัติความเป็นมาที่ยาวนานซึ่งสามารถยืนยันได้โดยประวัติความเป็นมาของงานทั้งสามหน่วย

กรมบังคับคดี ได้มีการจัดตั้งขึ้นรองรับงานธุรการของศาลเกี่ยวกับการบังคับคดีแพ่ง ซึ่งต้องตั้งจำศาลเป็นเจ้าพนักงานบังคับคดี และต้องบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลในฐานะเป็นเจ้าพนักงานของศาลและเป็นงานของเจ้าพนักงานของศาล

กรมคุมประพฤติเป็นหน่วยงานธุรการของศาลยุติธรรม ดังจะเห็นได้จากอำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติซึ่งต้องทำหน้าที่สืบเสาะ พินิจ สอดส่อง ทำรายงานและดำเนินการอื่นตามคำสั่งศาลเกี่ยวกับจำเลยเพื่อเสนอต่อศาล

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เป็นหน่วยธุรการของศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งเป็นศาลยุติธรรมตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔

๓. รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ศาลยุติธรรมมีหน่วยธุรการของศาลยุติธรรมที่เป็นอิสระ โดยมีเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นผู้บังคับบัญชาขึ้นตรงต่อประธานศาลฎีกา” นั้น ผู้ร้องมีความเห็นว่าเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญในมาตรานี้ประสงค์ให้ศาลยุติธรรมแยกออกไปจากกระทรวงยุติธรรม เพราะแต่เดิมศาลยุติธรรมสังกัดอยู่ในกระทรวงยุติธรรม โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นผู้รับผิดชอบในงานธุรการของศาล เมื่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ บัญญัติไว้ดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นการกำหนดหลักการใหม่ โดยไม่ประสงค์ให้งานธุรการของศาลยุติธรรมอยู่ในบังคับบัญชาและความรับผิดชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมอีกต่อไป ดังนั้น งานคุมประพฤติ งานบังคับคดี และงานพินิจและคุ้มครองเด็กและครอบครัวที่เป็นงานธุรการของศาลยุติธรรมมาแต่เดิมจึงต้องเป็นอิสระจากฝ่ายบริหารและไปขึ้นตรงต่อฝ่ายตุลาการตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญนี้

เมื่อไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติมาตราใดของร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... กำหนดให้หน่วยงานกรมคุมประพฤติ กรมบังคับคดี และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นหน่วยงานธุรการของศาลยุติธรรมมาก่อนโอนไปสังกัดสำนักงานศาลยุติธรรมซึ่งจัดตั้งขึ้นใหม่เหมือนกับที่ให้โอนสำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรมไปตามมาตรา ๓๖ ผลก็คือ หน่วยงานของศาลยุติธรรมดังกล่าวจึงเป็นอันสังกัดกับกระทรวงยุติธรรมตามเดิม ผู้ร้องจึงได้เสนอเรื่องขอให้ประธานวุฒิสภานำเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... มีข้อความที่เป็นส่วนสาระสำคัญขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นเรื่องที่ประธานวุฒิสภาส่งมาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๒ (๑) ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจรับไว้พิจารณาวินิจฉัยต่อไปได้

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๑ บัญญัติว่า “ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญนี้ หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น” ดังนั้น ศาลยุติธรรมจึงมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาคดีทุกประเภท นอกจากรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น เช่น ศาลปกครอง และศาลรัฐธรรมนูญ เป็นต้น เนื่องจากการพิพากษาคดี

เป็นเรื่องของการชี้ผิดชี้ถูกให้กับคู่กรณี จึงมีทั้งผู้ที่เสียประโยชน์และได้ประโยชน์ ผู้ที่ถูกศาลพิพากษาว่ามีความผิดอาจได้รับโทษด้วย อำนาจหน้าที่ของศาลดังกล่าวจึงมีความสำคัญมากและเป็นความหวังของประชาชนโดยทั่วไปว่าจะได้รับความเป็นธรรมจากคำพิพากษาของศาล นอกจากความยุติธรรมแล้ว การพิพากษาคดีของศาลจะต้องกระทำอย่างรวดเร็วสม่ำเสมอเท่าเทียมกันทุกกรณีให้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป ด้วยเหตุผลดังกล่าวรัฐธรรมนูญจึงได้จำแนกงานให้เป็นไปตามความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านมากยิ่งขึ้น อันเป็นไปตามหลักวิชาการที่เป็นสากล ทั้งนี้ เพื่อให้บังเกิดผลงานที่มีคุณภาพ ซึ่งเห็นได้จากรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ศาลยุติธรรมมีหน่วยธุรการของศาลยุติธรรมที่เป็นอิสระเพื่อเป็นองค์กรที่สามารถช่วยเหลือการทำหน้าที่ของศาลยุติธรรมโดยเฉพาะคำว่า “หน่วยธุรการ” ย่อมหมายถึงองค์กรที่ทำหน้าที่บริหารเพื่อช่วยเหลือสนับสนุนระบบศาลยุติธรรมให้สามารถพิจารณาพิพากษาคดีได้ตาม วัตถุประสงค์อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ โดยมีเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นผู้บังคับบัญชาขึ้นตรงต่อ ประธานศาลฎีกา มีความเป็นอิสระไม่ขึ้นกับฝ่ายนิติบัญญัติหรือฝ่ายบริหาร เพื่อให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความเป็นอิสระของสำนักงานศาลยุติธรรมในการดำเนินการนั้น รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ใน มาตรา ๒๗๕ วรรคสามว่า “สำนักงานศาลยุติธรรมมีอิสระในการบริหารงานบุคคล การงบประมาณ และการดำเนินการอื่น ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ” ซึ่งมีหลักการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล และการงบประมาณอยู่ในร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... ก่อนข้างจะชัดเจน ส่วนในเรื่องงานส่งเสริมงานตุลาการและงานวิชาการ รวมทั้งงานสนับสนุนอำนวยความสะดวก และการเสริมสร้างให้การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพ มีความถูกต้อง และมีความยุติธรรมนั้น เป็นเรื่องที่สำนักงานศาลยุติธรรมจะริเริ่มกำหนดให้มีขึ้นในอนาคต

ประเด็นปัญหาสำคัญที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องพิจารณาวินิจฉัยก็คือ ขอบเขตความรับผิดชอบของสำนักงานศาลยุติธรรมจะต้องมีความครอบคลุมถึงงานบังคับคดี งานคุมประพฤติ และงานพินิจ และคุ้มครองเยาวชนและครอบครัวด้วยหรือไม่ และหากร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... ไม่มีบทบัญญัติให้สำนักงานศาลยุติธรรมมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับงานบังคับคดี งานคุมประพฤติ และงานพินิจและคุ้มครองเยาวชนและครอบครัวนั้น จะเป็นร่างพระราชบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๕ หรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้งานทั้งสามลักษณะนี้เคยอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลโดยศาลยุติธรรมมาก่อน กล่าวคือ “เดิมการบังคับคดีแพ่งเป็นภาระหน้าที่ของศาลที่จะต้องตั้งจำศาล เป็นเจ้าพนักงานบังคับคดี ต่อมาภารกิจหน้าที่ของจำศาลในงานธุรการของศาลอย่างอื่นมีล้นมือ จึงได้ตั้ง

กรมบังคับคดีขึ้นเพื่อรองรับงานธุรการของศาลที่เกี่ยวกับการบังคับคดีแพ่งโดยเฉพาะ....” (๑)

ส่วนสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีหน้าที่สืบเสาะและพินิจเรื่องเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชน รวมทั้ง บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย ทั้งมีหน้าที่สอดส่องและควบคุมเด็ก และเยาวชนเพื่อประมวลและรายงานเสนอต่อศาลเช่นเดียวกันกับกรมคุมประพฤติซึ่งต้องทำหน้าที่สืบเสาะ พินิจ สอดส่อง ทำรายงานและดำเนินการอื่นตามคำสั่งศาลเกี่ยวกับจำเลยเพื่อเสนอต่อศาล (๒) จะเห็น ได้ว่างานดังกล่าวทั้งของกรมบังคับคดี งานสถานพินิจ ฯ และงานคุมประพฤติเป็นงานที่เกิดขึ้นภายหลัง การพิพากษาคดีของศาลยุติธรรม และเป็นงานที่มีลักษณะของการควบคุมดูแลสอดส่องพฤติกรรมของ ผู้กระทำผิดและผู้เกี่ยวข้อง ส่วนหนึ่งทำให้เป็นภาระกับศาลซึ่งมีหน้าที่ความรับผิดชอบโดยตรง ทางศาลอยู่มากแล้วไม่มีเวลาพอจะทำงานเหล่านี้ได้ นอกจากนี้ ในร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหาร ราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... มาตรา ๑๗ และมาตรา ๒๑ ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ บริหารศาลยุติธรรม (ก.บ.ศ.) และคณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรม (ก.ศ.) ได้ในขอบเขตจำกัดอยู่ เฉพาะการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนของศาลยุติธรรมเป็นหลักโดยมิได้กล่าวถึงงานที่เกิดขึ้น ภายหลังคำพิพากษาคดีแต่ประการใดไม่ว่าจะดูจากลักษณะงานและวัตถุประสงค์ขององค์กรทั้งสามดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๑ และมาตรา ๒๗๕ บัญญัติไว้ชัดเจนว่า ศาลยุติธรรม มีอำนาจหน้าที่เฉพาะการพิจารณาพิพากษาคดี และควบคุมดูแลงานบริหารได้เฉพาะสำนักงานศาล ยุติธรรมเท่านั้น ตามมาตรา ๒๗๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ศาลยุติธรรมมีหน่วยธุรการของศาลยุติธรรม ที่เป็นอิสระ....” ดังนั้น หน่วยงานธุรการศาลยุติธรรมจึงมีหน้าที่ทางธุรการเพื่อสนับสนุนช่วยเหลือการทำ หน้าที่พิพากษาคดีให้แก่ศาลยุติธรรมเท่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คืองานอื่นใดที่ไม่เกี่ยวข้องกับพิพากษาคดี หรืองานที่เกิดขึ้นหลังจากศาลยุติธรรมได้ทำคำพิพากษาเสร็จไปแล้ว ควรจะเป็นอำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบของหน่วยงานอื่นที่ไม่ใช่สำนักงานศาลยุติธรรม และดูแลโดยผู้มีความรู้เฉพาะด้านสาขาอื่น เช่น นักจิตวิทยา และนักสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น

นอกจากงานบังคับคดี งานคุมประพฤติ และงานพินิจ ฯ จะไม่มีส่วนในการทำให้คำพิพากษา คดีของศาลยุติธรรมมีความถูกต้องสมบูรณ์แล้ว อาจเป็นภาระที่ทำให้ศาลต้องเสี่ยงประมาณเสียเวลา

---

(๑) หนังสือ นายวีระชัย สุตรสุวรรณ สมาชิกวุฒิสภาเสนอประธานวุฒิสภา ที่ พิเศษ/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ หน้า ๒

(๒) เพิ่งอ้าง หน้า ๔

และเสียแรงงาน รวมทั้งอัตรากำลังของศาลไปกับงานดังกล่าวโดยไม่ทำให้คุณภาพของคำพิพากษาเพิ่มขึ้น แต่ประการใด จึงสรุปได้ว่า คำพิพากษาคดีทั้งปวงของศาลจะได้รับการยอมรับจากประชาชนมาก หรือน้อยขึ้นอยู่กับผู้พิพากษาและสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นพื้นฐานสำคัญยิ่ง ดังนั้น งานคุมประพฤติ งานบังคับคดี และงานพินิจ ฯ จึงไม่ควรจะสังกัดอยู่ในสำนักงานศาลยุติธรรม

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. .... ที่ไม่มีบทบัญญัติให้สำนักงานศาลยุติธรรมมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับงานบังคับคดี งานคุมประพฤติ และงานพินิจและคุ้มครองเยาวชนและครอบครัว นั้น จึงเป็นร่างพระราชบัญญัติที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗๕

ศาสตราจารย์อนันต์ เกตุวงศ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ